



પન્નાલાલ પટેલ

(જન્મ: 07-05-1912, અવસાન: 06-04-1989)

પન્નાલાલ નાનાલાલ પટેલનો જન્મ માંડલી (હાલ રાજ્યાનામાં આવેલા) ગામમાં થયો હતો. ગુજરાતી સાહિત્યના પ્રથમ પંક્તિના સાહિત્યકાર તરીકે તેમણે નામના મેળવી હતી. ‘વળામણાં’, ‘મળેલા જીવ’, ‘માનવીની ભવાઈ’ તેમની નોંધપાત્ર નવલકથાઓ છે. ‘સુખદુઃખનાં સાથી’, ‘વાત્રકને કાંઠે’, ‘ઓરતા’ તેમના વાર્તાસંગ્રહો છે. ‘એળે નહિ તો બેળે’માં નાટ્યરચનાઓ સંગ્રહિત છે. તેમને ‘રણજિતરામ સુવર્ણચંદ્રક’ તથા સાહિત્યનો સર્વોચ્ચ ભારતીય શાનપીઠ પુરસ્કાર એનાયત થયો છે.

લેખકની વિખ્યાત નવલકથા ‘માનવીની ભવાઈ’માંથી આ અંશ લેવામાં આવ્યો છે. કાળું અને રાજુ નવલકથાનાં મુખ્ય પાત્રો છે. તેમના ગામના લોકો સાથે છિયનિયા દુકાળમાં ટકવા તેગદિયા આવ્યાં છે. ભૂખથી માણસો મરી રહ્યા છે. સુંદરજી શેઠ સદાગ્રત ખોલે છે. બધા અનાજ લેવા કતારમાં ઉભા છે. પણ કાળું બેડૂત છે, આ અનાજમાં તેનું પકવેલું ધાન્ય પણ હશે. એનો આત્મા કકળી ઉઠે છે. શેઠ એની લાગણીની કદર કરે છે. કાળુને લાગે છે કે દુકાળની આ સ્થિતિ ખાંડણિયામાં મુક્કેલા માથા જેવી છે, ધા પર ધા પડવાના જ છે. કાળું બેડૂતપુત્ર હોવાથી માને છે કે ભૂખથીય ભૂંડી ભીખ છે. ભીખ માણસના આત્માને હણી નાખે છે. દુજ્ઞાળ સામે, કુદરતના કોપ સામે ઝૂંઘુમતા માણસની વેદના અહીં હદ્યસ્પર્શી રીતે પ્રગટ થઈ છે.

આશા હતી કે બાર બાર માસનો ગયેલો મેછ જેઠનાં પાછલાં પંદરોમાં તો જરૂર આવશે. પણ કોણ જાણે કે મેઘરાજા તો ઊંઘી ગયા કે પછી એમને ય પાણી ખૂટ્યાં કે વળતી વખતે એ વાટો લાંબી પડી!

ધરતી પર મોતનો વરસાદ વરસી રહ્યો! વનમાં ને ખેતરોમાં, બજારમાં ને શેરોઓમાં, જ્યાં જુઓ ત્યાં માનવીનાં મહદાં જ મહદાં! ક્યાં બાળવાં ને ક્યાં દાટવાં! પછી કાણ, સૂતક ને સરાવવાની તો વાત જ ક્યાં રહી! પાછળ રહેલાં તો સંબંધીને આગળ કર્યાની રાહત જ અનુભવતાં હતાં, ખુશ થતાં હતાં: ‘ગાણતાં રહ્યાં... ન દેખવાં, ન દાજવાં!’

અરે, કાળું સરખાને તો અદેખાઈ જ આવતી હતી: ‘રણધોડભાઈ ને શંકરદા છૂટ્યા આ દુઃખમાંથી ને ભૂખમાંથી. અરેરે, એ તો અમ્મરિયા થઈ ગયા! ને રહ્યા આપણા! કોણ જાણે ક્યાં લગી કરજમાં આ ભૂખે ટળવળવાનું હશે?’

પેલું અનાજેય ખૂટ્યું ને વાણિયાને ત્યાંથી ‘બી નહિ માગું શેઠી!’ કરીને આણેલા બે મણ કોદરાય-જેમાં અડધો તો કચરો-ને તેય પાછા મેણા, ધોઈધોઈને દમ નીકળી જાય એવા. એય રાજુ, કાકાજી, સાસુ, સાસુનાં ત્રણ છોકરાં, ભલી ને પોતે-આમ સાત આઈ માણસને કેટલા દિવસ ચાલે ?

અલબત્ત એક તરફ અનાજ ઘટતું ગયું તો બીજી બાજુ સાસુ મૂવાં ને કાકોળ્ય નાનકડી ભતીજીને આગળ કરી ચાલતા થયા. કાળું એક બાજુ ખુશ થયો તો બીજી બાજુ દુખીય એટલો થયો. ‘આ વગર કામનાં જીવે છે: ને કામનાં મરી જાય છી!’

અખાણનાં આભલાં ચોખ્યાં-ચટ! ઢોરઢાંખ ને માનવી વિનાનાં પાખરપટ પેલાં ખેતરો જોઈ લ્યો. દૂર દૂરની કષ્ટિજો સુધી વાદળાનું નામનિશાન ન હતું. જ્યારે તાપ તો-અરે! વૈશાખ જેઠના તડકાય આ અખાણિયા તાપ આગળ તરણા તોલે જ લાગતા હતા!

આ તરફ તેગદિયાનું મહાજનેય વિચારમાં પડી ગયું. ધનવાળાઓએ મકાન ઉઠાવ્યાં હતાં ને ધાનવાળાઓએ ‘હા - ના,’ ‘હા - ના,’ કરતાં ગયા ને ઓછું-વધતું ધીરતા ગયા. તો કોઈકને વળી સલાહ આપી: ‘આ અંગ્રેજ

સરકાર રેલ પથરાવે છે ને ધાન આલે છે માટે જાઓ ત્યાં જો જીવનું હોય તો.’

તેગાદિયાંમાં રહેલાં માનવીય, અરે ધરાઈને ખાતાં હતાં એવાં મહાજનોય મરવા માંડવા. પછી એ તો અતિશય તાપને લીધે કે-પરદેશમાંથી આવી પહોંચેલા તેગાદિયાના વતની સુંદરજી શેઠે કહું એમેય હોય: ‘આ ભૂખ્યા બેડૂતોનો નિસાસો પડ્યો!’

ગમે તેમ પણ તેગાદિયાના મહાજને સુંદરજી શેઠની વાત ધ્યાનથી સાંભળી. ‘વરસાદ નહિ આવે તો તો આપણા-જેની જેની પાસે ધાન હશે એય નથી જીવવાનાં, ને આવશે તો આના આ જ માનવી, એકનું અનેકગણું પકવી આપવાનાં છે. આપણા કંઈ હળ હાંકવાના ઓછા છીએ!’

ને તેગાદિયાના મહાજને કોઠારમાંથી ધાન કાઢી આપવાનું કબૂલ કર્યું. કિંમત પણ અડવી જ લીધી. અડવો ભાગ ધરમમાં રાખ્યો.

જોકે, શરૂશરુમાં તો ધરમાદું ખાનાર બહુ ઓછા નીકળ્યાઃ, પણ દિવસે દિવસે સંખ્યા વધતી ચાલી. ભૂખે ટેકને ઠોકરે ચઢાવી.

કાળુનેય રાજુએ વિનવ્યોઃ, ‘તમે તો કે’તાતા ને કે આ કોઠારમાં આપણાં ધાન છે.’

‘તે આપણાં જ છે ને?’

‘તો પછી માજન આલે છે ને લેવું છે એમાં શરમ શાની ?’

‘ગણે એને તો ખરી જ ને ? ને આપણાં છે એટલે તો ઉલટાની વધારે શરમ ! આપણાં ધાન ને તોય આપણો હાથ ધરવાનો, ભીખ માગવાની !

‘લો હુંડો હુંડો ! એવું બધું ગણ્યા વગર ઊઠો, નકર હુંય નથી જવાની. જઉં તો જેને તમારા સોગન છે ! આ બે છોકરા ય બલે ભેગા મરી જતા.’

લોચો વળીને પડેલા કાળુને ઊઠ્યે જ છૂટકો થયો. પણ એક શરતે : ‘હું તારી સાથે આવું તે ભલે, બાકી હાથ તો નથી જ ધરવાનો.’

‘ન ધરતા; તમારી વતી હું ધરીશ, પછી તો બરું ને ?’

‘અરે ગાંડી...!’ કાળુની ઊંડી ઊતરી ગયેલી આંખોમાં, બહાર નીકળી આવેલાં જડબાનાં પેલાં હાડકાં ઉપર હાસ્ય જેવું કાંઈક ફરી રહ્યું. બોલ્યો, ‘આ દોઢપાશેર ખીચડી જિવાડશે એમ તું માને છે ? અરે, બશેર આલે તોય મારું પેટ તો નથી ભરાવાનું !’ આગળ થતાં ઉમેર્યું, ને તું એમ જાણો છે કે વરસાદ આવવાનો છે ? આ તો પરથમીનો પલ્લો(પ્રલય) થવા બેઠો છે, ભૂંડી ! નથી આપણા જીવવાનાં કે નથી જીવવાનાં મા’જનેય ! ત્યારે શું કામ ભૂંડી આ મરતી ઘરીએ કણબીના દીકરા પાસે હાથ ધરાવે છે ? ના, ના રાજુ ! તું એકલી જા, હું તો નથી જ આવવાનો.’ ને એ થંભી ગયો. દૂર દેખાતી પેલી દરિદ્રનારાયણોની લાંબી કતાર તરફ આંસુવિહોણી રડતી આંખે તાકી રહ્યો. સ્ત્રી-પુરુષોનાં એ અર્ધનજન હાડપિંજરોમાં પટેલ હતા ને બ્રાહ્મણોય હતા. કોઈ કોઈ વાણિયામાંથી પણ હતા, જ્યારે ઠાકરડાની તો મોટી સંખ્યા હતી. ઘાંચી અને સિપાઈ હારમાં સેળબેળ હતા. પણ એ બધાયમાં જાઓ ભાગ તો હતો બેડૂત જ ને ! કાળુના પગ જ જાણે જડાઈ ગયા. ‘ભગવાનને જીવતો રાખવો હશે તો મોખાનાં છોડાંએ જ-’

‘પણ મારી સાથે તો ચાલો ! કે મનેય તમારે ભૂખે મારી નાખવી છે? તમારા આ બે સાળાઓનો વિચાર કરો !’ રાજુ કરગરતી હતી.

‘મારે વાદે તમે શું કામ મરો! લે હેડ’. અને વળી એણો પગ ઉપાડ્યો.

પાસે જતાં એણો ચારે બાજુ નજર ફેરવી. ઊંચા ઓટલાવાળી મંદિરની પરસ્સાળમાં સુંદરજી શેઠ, આંખ મીચાઈ જાય એવાં કપડાં-સફેદ ધોતિયું ને અંગરખું, સોનેરી તલાવાળી રાતી પાઘડી ને ગળે દુપછો વગેરે પોશાકમાં શોભતા ગોળ તકિયાને અઢેલીને ગાઢી પર બેઠા છે. બીજા મહાજનો પણ આસપાસ ગોઠવાયેલા છે.

ટોટાદાર તમંચા સાથે એક તરફ ખુરશી ઢાળી ફોજદાર બેઠા છે, તો હવાલદાર પેલી કારતૂસી બંદૂક સાથે ચારે બાજુ નજર ફેરવતો તોલાટની બાજુમાં ગોઠવાયેલો છે. કેટલાક સિપાઈ લાકડીઓ સાથે ફરી રહ્યા છે. આવનારાઓને છેલ્લે કાઢે છે, લેનારને ચેતવણી આપે છે: ‘જો ભૂલેચૂકે ફરીથી આવ્યો તો છાતીમાં આ હોટો જ સમજ લેજો’!

રાજુને પેલા છેદે પહોંચાડવા જતા કાળુને આંખે એવા એવા માણસો નજરે પડ્યા કે જેણે ખળામાંથી ઊંચકાય એટલા દાણા બ્રાબણોને દાન કરેલા. તો વળી ધરમાં ધાન નાખવાની એક વખત જગ્યા ન હતી એવાય એમાં ઊભા હતા. અરે, નાના સરખો લૂંટફાટને શરમ માનનારો ને ભાઈનું દીધેલું ન લેનારોય કંગાળ બનીને હારમાં પડ્યો હતો.

‘અરેરે! ભૂખ જ ભૂંડી છે, નઈ? નકર વળી-’ કાળુની આંખો ભીની થઈ આવી. જ્યારે વિચાર તો અનેક ઊઠતા હતા: ‘જેના ધણી આગળ દુનિયા આખી ભલભલા રાજા મા’રાજા ને શેઠિયાઓ હાથ ધરતા આવતા એના જ ધણીને આજે હાથ ધરવાનો? ને તેય એક દોઢપાશેર ખીચડી માટે ? ધિક્ક પડ્યો એ અવતાર ને ધિક્ક પડ્યું એ જીવવુંયું!’

પણ આવા વિચારવાળો એક કાળુ જ ન હતો, બીજાય કેટલાક હતા જે અહીં ડોકાયા ન હતા. શંકરદા ને રણાંધોડ જીવતા હોત તો એય બીજું ગમે તે કરત પણ આમ હારે પડીને આખી દુનિયા દેખે એ રીતે હાથ તો ન જ લંબાવત!

કાળુ, રાજુ તથા પેલાં બે છોકરાંને લાઈનમાં ઊભાં રાખ્યાં ન રાખ્યાં ને તરત જ કાળુ પાછો વળી ગયો. સિપાઈએ ટોક્યો: ‘એ ટૂંઠિયા ! ક્યાં જાય છે એમ ?’

‘ક્યાં તે મારા મુકામ પર.’ કાળુએ પાછળ જોયા વગર જ કહ્યું. પગ તો ચાલુ જ હતા.

‘અરે ઊભો રે’, એ ઝરખ ! સુનતા નઈ હ ?’

કાળુ ઊભો રહી ગયો: કહ્યું, ‘પણ મારે નથી ખાવું ધરમાદું, પણી?’

‘કેમ નથી ખાવું ? આ બધા લે છે ને તું કેમ ન લે ? મોટો લાટ થઈ ગયો એમ ?’

કાળુને તો આ જબરદસ્તી નવાઈની લાગી. ને એય તંગ બન્યો: ‘લાટ હોત તો લેત પણ કણબી છું એટલે નઈ લઉં. તું તૂટી જઈશ તોય નઈ લઉં! ચાંપી દેવો હોય તો ચાંપી દો ટોટો. આ ઊભો.’

માનવીની એ આખીય કતાર ડોક ફેરવી રહી; કાળુ સામે-ધરતીના જાયા સામે તાકી રહી, ખુદ પેલા ફોજદાર અને સુંદરજી શેઠેય ઊંચી ડોક કરી. ને...

સિપાઈ કંઈ ગડાપાટુ કરે તે પહેલાં તો એમણે એક મહાજનને મોકલી કાળુને પોતાની પાસે બોલાવ્યો, અને પૂછ્યું, ‘કેમ ભાઈ, પટેલ, તું આ પેટિયું નથી લેતો ?’

કાળુ શો જવાબ આપે! ને આપે તોય એના મનથી તો ખાતરી હતી કે આ લોક એના જવાબને-કણબીના દિલને નહિ સમજ શકે! સામે પડેલો આ ધાનનો ઢગલો અમારો એમ કહીશ તો ઊલટો ટોટો ચાંપી

દેશે ને વળશે કંઈ નઈ ! અરે, વળે શું નંઈ ! જો આ બધા ધાનના ધણીઓ હાથ ધરવાને બદલે ઉગામે તો આ બંદુકવાળાય નાસવા માંડે ઊભી પૂછીએ!

‘શા વિચારમાં પડી ગયો છે, ભાઈ! મને તું જવાબ તો આપ.’ સુંદરજી શેઠના શર્ષોમાં મીઠાશ નહિ, હૈયાને સુંવાળું સુંવાળું લાગે એવું કંઈક ટપકતું હતું.

ને તેથીસ્તો કાળુની પેલી આગભરી આંખોમાંથી ટપટપ કરતાં આંસુ જ ખરી પડ્યાં: ‘શું કહું શેઠ ! અતી સામે અમારા જ કમાયેલા આ ધાનના ઢગલા જોઈને અમારાં કાળજીં શું કે તાં...’

પણ ‘હશે’ કહે તે પહેલાં તો હૂસકું નીકળી પડ્યું. એ ધૂસકે ધૂસકે રડી ઊઠ્યો.

આવડા મોટા શેઠ, મહાજનો ને ફોજદાર આગળ જઈ સવાલજવાબ કરતા કાળુને જોઈ દૂર ઊભેલો નાનો બળી ઊઠ્યો... કાળુને રડતો જોઈ: ‘આવો લાગ મળ્યો’તો કે મળશે ?’ ને ધાંટો પાડી કહી નાખ્યું: “હાથ ન તો ધરવો ત્યારે હવે રોવા શું બેઠો છે?”

પણ આ શર્ષોએ સુંદરજી શેઠને જરાક ખાટા કરી મૂક્યા! અરે, પેલા ફોજદારનેય દાજ ચઢી, પણ નાનાનાં એટલાં વળી સદ્ધભાગ્ય કે એને બોલતો એણે દેખ્યો ન હતો ને ત્યાં વળી સુંદરજી શેઠ બોલતા થયાં: ‘હું જાણું છું જુવાન, કે તને તારા જ ધાન માટે હાથ ધરતાં શરમ આવે છે. પણ અમનેય સદાવ્રત ખોલતાં એટલી જ શરમ આવે છે! સમસ્ત પૃથ્વીનું પાલન કરનારને અમે તે કંચાં સુધી પાળવાના છીએ! આ તો મેઘરાજાને પાણી પોંચાડવા જેવી વાત છે!’ શેઠે હાસ્ય કર્યું. પણ સાવ ફિક્કનું. જોરથી શાસ લેતાં ઉમેર્યું: ‘પણ શું થાય, ગાંડા! કુદરત આગળ આપણા બધાંય લાચાર છીએ જો, તું એક વાર મારી સામે જો.’

કાળુએ ઊચે જોયું.

‘તને એમ લાગતું હોય કે આ ધર્માદા છે, હાથ ધરતાં તને સંકોચ થતો હોય, તો કાલથી તું આ ઓટલા પર આવીને ઝાંનું મારી જજે ને મુખ્યાજી પાસેથી ગાદીતકિયા માગીને અહીં પાથરી દેજે. પછી તો બસ ને? પછી તને એમ નહિ થાય ને કે હું મહેત-ધર્માદા ખાઉં છું?’

કાળુને પોતાના પેલા વિચાર જાણે બાલિશ લાગવા માંડ્યા. શેઠની મોટાઈને માથે ચઢાવી એ આંખ વાટે વંદી રહ્યો. મનમાં મનમાં કહેતોય હતો: ‘શેઠ હજો તો આવા મોટા ગજના હજો!’

શેઠે વળી કહ્યું: ‘તારા જેવા બીજા હોય તો એમનેય સમજાવજે. કે’જે કે તમારું છે ને તમને આપીએ છીએ. એમાં ધર્માદા જેવું કંઈ જ નથી.’

કાળુએ ડોકું હલાવ્યું. અહેસાન માનવાના શર્ષો ન સૂઝતાં સુંદરજી શેઠને ‘જે શ્રીકૃષ્ણ’ કરીને ચાલતો થયો. લાઈનમાં જઈને ખડો થઈ ગયો. ‘અમારું છે ને અમારે લેવું છે... મારુંય આમાં હશેસ્તો. પેલા વલ્લાવાળા ક્યારડાની મારી સાળ હાથમાં ફેરવેલી ને રમાદેલી એ સાળના ચોખા, ઓળખી કાઢું-વીણી દેખાંતું કો’તો!’

સિપાઈને તો કોણ જાણે કેમ પણ કાળુ જાણે આંખનો પાટો અને તેય જાણે મરચાંનો હતો. પણ ફોજદાર જેને સલામ ભરતા હતા એવા ખુદ શેઠની જ એના પર મહેરબાની ઊતરી હતી, અરે ‘મોટામોટ’ એનાથી વાતો કરી પછી એને કરી પણ શું શકાય ? ને એ લોક કાળુ ઉપરની દાજ બીજા ઉપર ઉતારી રહ્યા. ‘પાલનહાર જોયા હોય તો! બરાબર હારમાં ઊભો રે...!’

એ દોટપાશેર ખીચડી ફાટેલા ધોતિયાની ફક્કમાં લઈને રવાના થતાં કાળુને હસવું આવ્યું: ‘આ તો બાવાનાં બેય બગડ્યાં, એના જેવો ખેલ થયો! ટેકેય ખોયો ને જીવ પણ ખોવાનો!’

કાળુની વાત ખોટી ન હતી. અત્યાર સુધી તો પાશેર-દોઢ પાશેર પણ મકાઈ કોદરા સરખું ‘નકુર’ ધાન

મળતું તું, જ્યારે આ તો કાળુના જ શહેરમાં કહીએ તો ‘એક ઓડકાર’ ખાતામાં જ આ દોઢપાશેર ખીચડી હજમ! ને વાટ જોતી ઉભેલી રાજુને કહું: ‘રાજુ, પેલા કે’નારે ખરું જ કહું છે કે ‘રામ! તારી કેવી ગતિ, કે કુણ કમાય કોની વતી!...’ આપણું તો કપાણેય કાણું છે ને આ ખોબોય કાણો નીકળ્યો.’

રાજુ ચિંડાઈ ઉઠીઃ ‘મારો ભાઈ ને ભગો કે છે એમાં જરાય ખોટું નથી.’ ને આંખો કાઢતાં કહું. ‘ખબરદાર, જો હવે આવો કશો બબડાટ કર્યો છે તો. અડધા તો આમ ગણીગણીને જ મરવા પડવા છો. તમારા દિલ સામે તો જુઓ! તમને ખબર છે ડક્ષામાં ડક્ષા કુણ છે જાણો છો?’

કાળુને તો રાજુની ગાળોય ગોળથી મીઠી હતી. જ્યારે આ ઠપકો હતો ને તેથી મીઠો. હસતાં હસતાં વરચે જ બોલી ઉઠ્યો: ‘ડક્ષામાં ડક્ષા તો ભૂખ છે, પણ...’

પણ રાજુ અત્યારે રમૂજમાં ન હતી. બોલી ઉઠીઃ ‘ના ! ડક્ષા ચિંતા છે. માનવીના કાળજાને ખોતરી ખાય છે!’ ને પછી તો રાજુએ એને કેટલીક સમજણ શિખવાડી, શિખામણ દીધી.

‘હા, ભાઈ, હા. હેડ હવે એ બધો લવારો નઈ કરું.’ આમ કહેતો કાળ વળી પાછો ગંભીર બન્યો. બની જવાયું. બોલ્યો: ‘પણ ભૂંડમાં ભૂંડ શું છે એ જાણો છે તું?’

‘ભૂખ, શું તે?’

‘ના ! હું ય ભૂખને ભૂંડમાં ભૂંડી કે’તો’તો. પણ એનાથી ય ભૂંડ આજ એક બીજું ભાયું....’

કાળુએ ધોતિયાની પેલી પોટલી ઉપરથી નજર ઉંચકી રાજુ સામે માંડી. આરપાર તાકતો હોય તેમ જોઈ રહેતાં પૂછ્યું: ‘તને ખબર છે? ભૂખથીય ભૂંડી ભીખ છે. ભૂખ તો હાડમાંસ ગાળી નાખે છે, પણ આ ભીખ તો’ કાળ જાણે બેભાનમાં એકલો એકલો લવતો હતો, ‘રાજુ! ખરું કહું છું, આપણાં ગુમાન ને આતમાનેય ઓગાળી નાખે છે, પાણી કરી દે છે! ને યાદ રાખજો’

રાજુ માટે હવે આ અસહા થઈ પડ્યું, ને મા જેમ છોકરાને ધમકાવે તેમ ધમકાવતાં બાવતું જાલી હડસેલ્યો: ‘તમે ધાનામાના ઘેર હેડો ઘેર, નકર?’ પણ આ સાથે જ એનો અવાજ ઢીલો પડી ગયો: ‘શું કામ બધાં લેગાં થઈને મારો જીવ ખાઓ છો? કહેતાં પેલાં બે છોકરાનેય હડસેલ્યાં. આના કરતાં તો હું જ મરી ગઈ હોત તો’

રાજુના કંટાળાએ કાળુને ભાનમાં આપ્યો. પછિતાતો હોય તેમ લાચાર અવાજે કહું: ‘તારા સમ ખાઈને કહું છું, રાજુ, હવેથી હું આવો કાંઈ લવારો કરું તો જેને ભગવાન પૂછે જો.’

‘તો હેડો ધાનામાના-’ ને કાળ આજ્ઞાંકિત પુત્રની જેમ આગળ થઈ ગયો. પેલાં બે છોકરાં સાથે ચાલવા લાગ્યો.

કાળુએ ન બોલવાના સોગન ખાધા હતા. બાકી એનું અંતર તો પાછાં ફરતાં ને શેરીઓમાં ભટકતાં પોતાનાં બાંધવોની હાલત જોઈને બધે જતું હતું. કપડેલતે ને દેદારે તો બેહાલ હતાં જ ને તેમાં આજ વળી પેટિયાં લીધાં હતાં...બિખારીઓનાં ટોળાં જ બરાબર ! ને...કાળુની આંખમાંથી ઉબડબ કરતાં આંસુ સરી પડ્યાં. મનમાં મનમાં કહીય રહ્યો: ‘અડધો અધાર ગયો તોય ના આવ્યો. ત્યારે હવે ખાંડણિયામાં માથું ને ધીમો કેમ રામ! આ દોઢપાશેર ખીચડી વળી શું કામ? હવે તો જીકવા જ માંડ! નથી વેઠાતાં રામ! ભૂખોય નથી વેઠાતી ને આ ભીખય! માટે જીકવા જ માંડ!’ પણ મકાનનો ઓટલો ચડતાં ખુદ કાળ જ જીકાઈ પડ્યો. પછી એ તો ગરમ વિચારોને લીધે, ભૂખનો માર્યો કે ગમે તે કારણે હોય.

(‘માનવીની ભવાઈ’માંથી)

શબ્દ-સમજૂતી

શબ્દાર્થ / સમાનાર્થી શબ્દો

અદેખાઈ-ઈર્ધ્વા, બીજાનું સારું જોઈને થતી દેખની લાગણી; છપના-છપનિયો દુષ્કાળ, (સંવત 1956નો છપનિયો દુષ્કાળ); શાળ-શાલિ, ડાંગાર, કમોદ; કંગાળ-દરિદ્ર, ગરીબ; હાર-કતાર

તળપદા શબ્દો

લાટ-મોટા સાહેબ, સત્તાધીશ; આણેલા-લાવેલા; સોગન-સોગંદ, કસમ; આભલું-આકાશ, વાદળ; આલવું-આપવું મલક-દેશ, મુલક; ધરમ-ધર્મ; હેડો હેડો-ચાલો ચાલો; પાશેર-પા; પરથમી-પૃથ્વી; ફડક-પહેરેલા કપડાનો જૂલતો છેડો; પલ્લો-પ્રલય, વિનાશ; વાહે-લીધે; નઈં-નહીં; વિક્ર-વિક્કાર; પેટિયું-રોજ, પેટના માટે મજૂરી કરનારું; ભૂં-ખરાબ; લાગ-તક, મોકો; લવારો-બબડાટ; કુણા-કોણા; દિલ-શરીર, તન; નકુર-નક્કર

વિરુદ્ધાર્થી શબ્દો

ધરતી×આકાશ; સવાલ×જવાબ; સુંવાળું×બરછટ, ખરબચું; દરિદ્ર×અમીર; સહાં×અસહાં; સદ્ગુર્ભાગ્ય×દુર્ભાગ્ય

રૂઢિપ્રયોગો

ચાલતા થવું-મૃત્યુ પામવું; પગ જડાઈ જવા-સ્તબ્ધ થઈ જવું, સ્થિર થઈ જવું; આંખો બીની થવી-લાગણીશીલ થઈ જવું; દાજ ચઢવી-ગુસ્સો આવવો

શબ્દસમૂહ માટે એક શબ્દ

મરણ પાછળ રોવું, કૂટવું અથવા લોકિક-કાળા; સગાસંબંધીમાં જન્મ તેમજ મરણ વગેરેથી પાળવામાં આવતું અલગપણું-સૂતક; મરણ પાછળ કિયા કરાવવી, શ્રાદ્ધ કરવું-સરાવવું; અનાજ ભરવાનો ઓરડો, વખાર, ભંડાર-કોઈાર; પૃથ્વી અને આકાશની જ્યાં સંધિ દેખાતી હોય છે તે રેખા-ક્ષિતિજ

સ્વાધ્યાય

1. નીચે આપેલા વિકલ્પોમાંથી સાચો વિકલ્પ પસંદ કરી ખરા(✓)ની નિશાની કરો :

- | | | |
|---|---|--------------------------|
| (1) કેમ ભાઈ, પટેલ, તું આ પેટિયું નથી લેતો ? આ વાક્ય કોણ કોને ઉદ્દેશીને કહે છે ? | (A) શેઠ કાળુને કહે છે. | (B) સિપાઈ કાળુને કહે છે. |
| (2) કાળુ માને છે કે જગતમાં સૌથી ખરાબ બાબત.... | (C) રાજુ કાળુને કહે છે. | (D) કાળુ રાજુને કહે છે. |
| (A) કીર્તિની ભૂખ છે. | (B) માનવીની જરૂરિયાત છે. | |
| (C) માનવીની ઈર્ઝા છે. | (D) સ્વમાન ગુમાવી ભીખ માટે હાથ લંબાવવો તે છે. | |

2. એક - એક વાક્યમાં ઉત્તર આપો.

- (1) દુષ્કાળના વખતમાં લોકોને કોણે મદદ કરી ?
- (2) કાળુ અને રાજુ ભૂંઘમાં ભૂંઘી બાબત કોને કહે છે?
- (3) સદાત્રતમાં અનાજ લેવા કોણ - કોણ ઊભા હતા ?

3. નીચેના પ્રશ્નોના બે-ત્રણ વાક્યોમાં ઉત્તર આપો.

- (1) અંતે કાળુ અનાજ માટેની મદદ લેવા શા માટે તૈયાર થાય છે ?
- (2) ‘બાવાનાં બેય બગડ્યાં’ એમ કાળુ શા માટે કહે છે ?
- (3) સુંદરજ શેઠ વિશે પાંચ વાક્યો લખો.

4. નીચેના પ્રશ્નોના સાત-આઠ લીટીમાં જવાબ આપો.

- (1) આ વાર્તાને આધારે કાળુનું પાત્રાલેખન કરો.
- (2) આ વાર્તાને આધારે દુકાળની ભયાનકતા તમારા શબ્દોમાં આલેખો.
- (3) રાજુની મનોવ્યથા તમારા શબ્દોમાં આલેખો.

ભાષા-અભિવ્યક્તિ

- ઓછા શબ્દોમાં આબેહૂબ અને અસરકારક વર્ણન આ કૃતિનું ધ્યાનાકર્ષક પાસું છે જે નીચેનાં વાક્યોથી સમજશે.
 - ભૂખે ટેકને ઢોકરે ચઠાવી હવે ખાંડણિયામાં માથું તો ધીમો કેમ રામ ?
 - ભૂખથીય ભૂંડી ભીખ છે.
- લેખકે વર્ણનને અસરકારક બનાવવા આલવું, અમ્મરિયા, મા’રાજ, હેડવું.. જેવા તળપદા શબ્દો; દાજ ઉતારવી, ઊભી પુંછદીએ ભાગવું જેવા રૂઢિપ્રયોગો અને બાવાના બેય બગડવા, દેખવું નહિ ને દાજવું નહિ જેવી કહેવતો પાસે સરસ કામ કઢાવ્યું છે.
- વરસાદ વરસાવતા અખાદ માસમાં વાદળો નહિ હોવાથી આકરો તાપ લાગતો હતો. - દુઝાળની આ સ્થિતિ આમ જ વર્ણવાય તો વર્ણન સાવ સામાન્ય બની રહે પરંતુ આ જ વાત લેખકે અહીં કેવી સરસ રીતે રજૂ કરી છે તે જુઓ.
 - વૈશાખ જેઠના તડકાય અખાદિયા તાપ આગળ તરણા તોલે હતા.
- ‘દુઝાળમાં ભૂખે મરતા ખેડૂતને થોડું અનાજ આપવું પડે!’ તેની રજૂઆત જુઓ.... (અનાજ આપવું) ‘આ તો મેઘરાજને પાણી પો’ચાડવા જેવી વાત છે.’ વર્ણનની આ કલા માણસતા શીખો.
- કાળુ, રાજુ, સિપાઈ અને શેઠ જેવાં વિવિધ પાત્રો દ્વારા થયેલ વિવિધ પ્રકારનો ભાષાનો ઉપયોગ પડા ધ્યાને લો.

શિક્ષકની ભૂમિકા

જગતનો તાત જે અનાજ પકવીને સૌને જિવાડે છે તે જ ખેડૂતને પોતે પકવેલું અનાજ ભીખમાં માગવા ઊભા રહેવું પડે તે હદ્યક્રાવક સ્થિતિનો ચિતાર વિદ્યાર્થીઓને આપવો.

પરિસ્થિતિ સાથે સમાધાન સાધવા મથતા કાળુના મનઃસંધર્ષને સ્પષ્ટ કરવો. વિકટ પરિસ્થિતિમાં સંપ, સહકાર અને સમજથી કામ લેવું જોઈએ તે મહાજનના પાત્ર દ્વારા લેખકે વ્યક્ત કર્યું છે તેની ચર્ચા વિદ્યાર્થીઓ સાથે કરવી.

‘માનવીની ભવાઈ’ કૃતિ વાંચવા વિદ્યાર્થીઓને પ્રેરણા આપવી.

